

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt XVI. Praxis absolutæ cum divinâ voluntate conformationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

CAPVT XVI.

Praxis absoluta cum divinâ voluntate conformationis.

QVandoquidem perfecta divinæ voluntatis adimpletio, non in eo uno consistit, ut omnia propter DEVM faciamus; sed ut quæcumque nobis adversa accidunt, lati etiam lubentésque patiamur; cum in utilitatem profectúmque nostrum, quando nos totos sanctissimæ ipsius voluntati plenissimè consecramus, à benignissima ejus manu cuncta dirigantur: idcirco magis particulatim praxin hujus conformationis & resignationis proponam in exemplo, pleno illustrium documentorum; quod Ioannes Thaulerus Theologo cuidam accidisse memorat, in eo Colloquio, quod instituit cum Mendico sibi à DEO submisso, à quo cælestem hanc Theologiam doceretur. Eorum ego Dialogismum, quæque inter ipsos gesta sunt, fusiùs renarrabo: præterquam enim, quod maximopere id conducet, ad perfectum nostræ cum
divi-

divina voluntate conformationis Exercitium perdiscendum; commoda præterea declarat, ingentésque, quæ in eo insunt, utilitates. Res itaque sic ferè habet. ^a

Magni nominis *Theologus*, quòd ab scientia & eruditione sua, multa satis ad DEO serviendum præsidia non speraret; assiduis humilissimisque precibus DEVM obsecravit, insignem ut sibi aliquem benèque peritum DEI famulum *ostenderet*, à quo *viam veritatis* doceretur. Cùm igitur ætennium ipsum in hunc finem DEVM orasset; vox quædam *calitus lapsa*, ita ipsum *allocuta est*: Exi foras ad limina templi, & offendes illic hominem, qui te *viam veritatis edoceat*. Prodiit ergò in publicum; & ad ædis sacrae limina Mendicum invenit, *pedibus nudis, lutosis, ulcerosis, & multo pure fluentibus: cujus vestes* (ita detritæ erant & laceræ) *in universum vix tribus obolis supputares*. homo erat ad aspectum usque adeò fœdus, ut vel tacendo sufficienter proderet, quantopere hæ tantæ corporis miserie

^a Brevius aliquantò id narrat *Thauleus* edit. *Coloniensis* mibi pag. 833. è quo *Drexel. Heliotrop. lib. 2, cap. 1.* & alii. Quæ diverso caractere expressæ vestes, & ipsissima *Thaulei* verba sunt.

riæ humanam opem exposcerent: & accepit tamen ab hoc ipso tam spirituale remedium, tamque excellentem & admirabilem doctrinam is, de quo loquor, Theologus, quantam & votis omnibus exoptauerat, & preces, sanctorum humiliumque desideriorum refertissimæ, promerebantur. id quod ex eo, quem habuerunt, Dialogo clarè apparebit; in quo Collocutores soli sunt Theologus & Mendicus: quorum ille domo egressus, simulatque in Mendicum incidit, initium Colloquio dedit.

THEOLOGVS. Det tibi DEVS prosperum manè, mi frater. MENDICVS. Gratiarum ago de salute, quâ me impertis: at qui ego non memini, me unquam aduersum manè habuisse; aut ullum diei non bonum principium. THEOLOGVS. Eja, sit ita ut dicis, & cum bonis illis diebus, quos semper habes, fortunatum te faciat DEVS! MENDICVS. Multa mihi bona optas quæ rata velit esse bonus DEVS: sed, verè ut dicam, nec infortunatus aliquando fui; nec aduersi quidquam sustinui. THEOLOGVS. Faxit DEVS, mi frater, ut cum ceterâ illâ bonâ fortunâ tuâ, perpetuò felix sis. at

H

ne

ne quid dissimulem, non assequor equidem, quid sibi hæc tua verba velint? MENDICVS. Narro igitur tibi, dicoque, ut miseris; quia numquam infelix fui, neque sum etiamnum. THEOLOGVS. Salvet te DEVS! jam nunc apertius loquere: neque enim capio, quid dicas. MENDICVS. Libenter id faciam: Meministi' autem, quot me modis salutaveris? THEOL. Probè memini. optabam tibi prosperum manè, fortunam bonam, & ut semper felix esses. MEND. Etiamne recordaris, quæ tibi responsa dederim? THEOL. Recordor enim vero. Adversum te manè ullum habuisse, infelicemque, & infortunatum umquam fuisse, negabas. Istæ sunt responsiones tuæ; quas, utpote obscuras nimium, me non percipere, ingenue falsus sum: ideoque rogo iterum, ut eas mihi explanatione tuâ clariorem reddas. MEND. Sic habeto igitur, mi frater; illos nobis dies prosperos esse, quos DEI laudibus celebrandis impendimus, à quo propterea vitam ipsam accepimus: illos contra adversos, qui divinæ ejusdem gloriæ, ut decet, à nobis non consecrantur. Quidquid

tandem nobis eveniat, siue feliciter res cadant, siue infeliciter, quolibet earum successu, DEO bene iuvante, eundem & possumus, & debemus, gaudenti libentique animo laudare; quoniam divinâ ejus gratiâ roborata voluntas nostra facit, ut dies prosperos habeamus. Mendicus sum, quod vides; & rerum omnium egenus, mundum, velut peregrinus, longè latèque pererro: non habeo unde vitam sustentem, aut ubi habitem; ideòque multa molestaque itinera conficere necessum habeo. si neminem reperio, qui stipem mihi porrigat, eòque fame premor; pro eo DEVM laudo. si grando, si nix, si pluvia cadit; si aura serena est, vel turbulenta; DEVM item laudo. si miser sum atque despectus; DEVM similiter laudo. si frigus patior, lacero obsoletòque tectus amiculo; DEVM non minùs laudo. denique quidquid malè mihi & sinistrè évenit, materiam illud habeo & argumentum laudis divinæ; Et ideo numquam triste manè mihi contigit. hinc etiam, quoties benignè mihi quidpiã, vel malignè faciunt homines; DEVM laudo, meámque voluntatem supremæ illi Majestati plenissimè submitto,

mitto, eique de omnibus gratias & laudem reddo. nec enim res adversæ in caussa sunt, cur diem ullum infaustum habeamus; sed impatientia nostra: ex quâ provenit, quò minùs nostram divino ubique beneplacito voluntatem accõmodemus, eamque omni tempore divinis laudibus celebrandis exerceamus. *THEOL.* Verè & prudenter, mi frater, omnia ista, de prosperis & bonis diebus, à te differuntur: & satis jam superque intelligo; eos demum bonos prosperosque dies censendos, quos inter Dei laudes & encomia traducimus. *MEND.* Ego deinde *me numquam infortunatum fuisse respondi*, nec adversi quidpiam sustinuisse; & verè respondi: nam felicitatis in parte reputamus omnes, quoties tam bellè res cadunt & prosperè, ut amplius aliquid meliùsque, ne optare quidem possimus. At qui uti certum est, quidquid *DEVS* nobis donat & evenire permittit, id optimum esse, ita consequitur indè, non me solùm, sed quemcumque alium hominem, qui quidem animæ oculos apertos habeat, remque ipsam, uti Christianum decet, expendat.

fortu-

fortunatum se aestimare debere in rebus omnibus quæ accidunt, aut à DEO dantur, ordinantur, fierique permittuntur: quandoquidem nihil eo melius cuiquam evenire possit. THEOL. Age porrò, mi frater, & doce, quo modo doctrinam tam salutarem & veritatem tam exploratam practicè exerceas, fructusque ex ea tantos colligas, ut te, pro eo ac dicis, beatum faciant. MEND. *Novi cum DEO vivere, ad eum planè modum, quo cum parente suo vivit filius; cogitòque mecum ipse diligenter, Optimum planè Parentem esse DEVM, qui filios suos tenerimè diligit; quique, quia potens est & sapiens, sciat possitque iisdem filiis suis dare & procurare, quod ipsis præcipuè conducit: eaque de causâ, sive id, quod mihi contingit, secundum exteriorem hominem gratum sit sive contrarium, dulce vel amarum; sive gloriosum seculi iudicio & honestum, sive pudendum & infame, utile valetudini vel noxium; letus id, tamquam optimum, suscipio; eoque planissimè contentus, aliud nihil eo tempore æquè mihi expedire certus sum: atque ideo, quidquid mihi accidit, bonam*

fortunam interpretor ; próque omnibus
 DEO gratias persolvo. THEOL. Superest, ut
 responsionem tertiam declares; quã dice-
 bas, nullam tibi felicitatem deesse : id quod
 mihi captu admodum difficile est. cùm au-
 tem non minoris eam esse momenti existi-
 mem, quàm priores duas ; pari mihi clari-
 tate spero explicandam. MEND. Faciam
 id DEO adspirante. adverte animum. Feli-
 cem inter homines eum ducimus, qui ha-
 bet quidquid desiderat ; qui bene ubique
 rem suam gerit; cujus voluntas, sine omni
 repugnantia numquam non impletur. jam
 verò homo nemo uspiam est, qui ex mun-
 di legibus & præscripto vitam transigendo,
 ad perfectam hanc felicitatem pertingat;
 quod adedò notum est & manifestum, ut
 de eo dubitare non liceat: obtinent autem
 illam plenè integrèque Beati in cælis, id-
 que idcirco ; quia aliud nihil volunt,
 quàm quod vult DEVS. Eodem se mo-
 do res habet inter homines mortales.
 Quisquis suis mortuus desideriis & ap-
 petitionibus, voluntatem suam divinam
 in solidum subdidit, ñsque quæ DEVS fa-
 cit,

cit, sive ad ipsūmet illa hominem, sive alios pertineant, delectatur & acquiescit; hunc talem, in hoc Orbe beatum prædicare possumus: quoniam cælestibus perfruitur deliciis, dum suam in rebus omnibus voluntatem, quia divinæ consentientem, videt adimpleri. *THEOL.* Amabo te, quomodo in rem & usum ipsum, doctrinam istam deducis? *MEND.* Firmiter decrevi & statui, *soli divinæ voluntati inherere; in quam sic integrè omnem meam transfudi volūtatem, ut quidquid ille vult, èt ego velim, immo voluntatem propriam nullam habeam ampliùs: atque hac ratione quietissimus & contentissimus vivo, mèque felicem esse censeo. quidquid enim me facit DEVS, id mihi singulariter gratum accidit; multòque majorem hinc capio voluptatem, quàm homines illi, qui animo desiderioque suo ex toto obsequuntur.* *THEOL.* Planè jam teneo, in quo repositam tuam tu habeas felicitatem; & nimis quàm veri videntur mihi esse omnes hi sermones tui. unicum tamen restat, ad hanc voluntatis propriæ cum divinâ conformationem spectans, quod dubitationem mihi

H 4   afferat,

afferat, estque istud: *Quid, obsecro, dicturus es-*
ses, aut facturus, si te Dominus Majestatis in
abyssum demergere vellet? MEND. In abyssum
me demergeret? Et revera si id faceret; duo mihi
spiritualia brachia sunt, quibus eum amplexa-
rer. Horum brachiorum alterum, sinistrum
nempe, est vera HV MILITAS; & hoc suppono
subjicióque Christo Domino, atque per i-
psam sacratissimæ Humanitati ipsius unitus sum.
Alterum, idémque dextrum, est AMOR, qui Di-
vinitati ejusdem Domini mei IESV Christi
unitus est; atque per hunc ipsum circumplector
arctissimè; complexu ita insolubili; ut si abs-
que peccato ad inferos præcipitarer, ibi si-
ne DEO futurus non essem; immo ipse me-
cum ad infernum descendere cogeretur. Optatius
autem multò mihi foret & gratius, in inferno
cum DEO esse, ejusque amore; quàm vel in
caelis, locòve, quem cogitatione quis finge-
re queat amcænissimum, sine illo, & gratiâ i-
psius. THEOL. Duo, nempe, ista, nisi me fal-
lo, vis dicere. Alterum; Humilitatem profun-
dam, compendiosissimam ad DEVM semitam esse.
alterum verò, DEVM, uti nos ad amorem sui
præcepto suo obligavit; ita numquam ali-
 quid

quid illi contrarium aut repugnans imperaturum esse. quare sic nos Æternam illam Majestatem fas est compellare: Domine, dummodo te amem; dummodo in gratiâ tuâ perseverem; dummodo à tua laude non impediatur, projice me, quò vis: nam quivis locus, te socio & præfente, mihi futurus est jucundissimus. MEND. Probè dicta mea percepisti. éstne aliud, de quo ambigas? THEOL. Istud adhuc nôsse pervelim, mi frater; quando quidem tam arctè DEO devinctus es, ubi illum reperiam, ut eidem ipse quoque conjungar? nec enim locum ullum commodiorem mihi fore credo, quàm in quo tûte illum reperisti. MEND. Nullo in alio loco, aut tu, aut ego, aut alius quicumque, eum reperiemus, quàm *ibi, ubi, amore ipsius, creaturas omnes derelinquemus.* THEOL. *Vbi verò DEVM reliquisti?* MEND. *In mundis cordibus, & hominibus bonæ voluntatis.* hîc eum reliqui; hîc reperio. THEOL. Vnum hoc rogare adhuc liceat: *Quisnam es tu?* MEND. Ad eam quæstionem non habeo, quod respondeam certiùs; ut quis sim intelligas, quàm si dicam, me *Regem esse: & Rex sum*

profectò. THEOL. Itane verò fieri potest, ut
 Rex sis? ubinam ergò est regnum tuum?
 MEND. Regnum meum in animâ meâ est.
 sic enim & externos, & internos sensus meos
 regere novi, ut cuncta affectiones & vires anima
 meæ, mihi rationique subditæ sint. quod profe-
 ctò regnum, mi frater, cunctis mundi hujus
 regnis præstantius esse nullus ambigit: hincque
 intelligis, quàm non sine ratione Regem
 me esse dixerim; quippe qui verè illud,
 quod dixi, regnum, per DEI gratiam, sum
 consecutus. THEOL. Quia abitum te med-
 itari conjicio; istud ad extremum scire per-
 cupiam; quò vadis? MEND. Vado, unde ve-
 nio. THEOL. At unde venis? MEND. A
 DEO venio; adeoque iter meum à DEO fit
 ad DEVM: comes autem meus, ille ipse
 DEVS est. quæ si fortè non satis intelligis;
 eccedum edissero, quæ dixi, planiùs. Quo-
 niam DEVS præsens est locis omnibus, i-
 psiùsque essentia in singulis reperitur crea-
 turis; hinc, licet locum ipse mutem, aliàsque
 & alias intueat creaturas, cum iis que agam
 & colloquar; in omnibus DEVM reperio, &
 hunc potiùs quàm creaturas, perque illum
 ma-

magis video quàm per istas. Quæ creaturæ si DEVM mihi absconderent, facerentque, ne ipsum in illis possem reperire, eas perinde odissem, atquè inimicum capitalem. THEOL. Quid ad hanc te, quæso, perfectionem perduxit? MEND. Tres omnino res; nimirum *Silentium* continuum, *sublimes Meditationes*, & *Unio cum DEO*. In nullâ re, quæ DEO minor foret, quiescere potui. Iam verò DEVM meum inveni; & in ipso pacem & quietem habeo sempiternam. Tu quoque si seriò ad perfectionem, veràmque animi quietem & pacem aspiras, cave illam quæras inter creaturas, nec eas ullatenus æstimes, si tuã cum DEO tuo conjunctionem impediunt. Tria ista, quæ paulò antè adducebam, diligenter usurpa: *serua perfectum silentium: vita consuetudinẽ & familiaritatẽ hominum; qui non rarò caussa sunt, ut pacẽ & lætitiã amittamus, quam in nostro cum DEO silentio obtinueramus. Da operam, ne cogitationes tuæ humi serpant, sed sublimes sint & excelsæ; non de rebus temporalibus, sed æternis; non de humanis, sed divinis; non de carne, sed spiritu; non de terra, sed cælo; ut unio cum DEO, vita tua sit.*

Abstrahe te ab omnibus, quæ cõdita sunt; tamquam si nulla in mundo esset creatura. Cura, ut Mundum habeas pro mortuo. Invenire illum, velut domum incendio perentem; unde diffugiunt, quicumque nolunt interire: simili enim modo fugiendus tibi est Mundus, sic experturo, longè te aptiorem reddi ad intimam cum DEO unionem, atque ad pacem & quietem, cum, & in illo eodem, possidendam ac conservandam. Quem ipsum DEVM submissè rogo, suam ut tibi gratiam largiatur, idoneumque faciat ad ea, quæ à me doctus es, opere ipso explenda.

C A P V T X V I I .

Quid omnium maximè incitare nos debeat ad divinæ voluntatis impletionem, nostræque cum eadem conformationem.

VT tantò majori cum perfectione fructuque voluntatem divinam faciamus, nosque illi plenè integrèque conformemur.